

MORIRES

El sol torna a aclarir-te els ulls, fonts ambarines
lubricades amb mel que em regales desperta.
Saps, joiosa, que ara ets aquell anhel sincer
que regiraves folla quan bufaves la vela
ombrívola i gastada dels desembres païts.

Va ser en l'últim rogle als astres quan trobares
el toll immens de dins capaç de rompre i fer.
Les naturals fronteres dels pecats i dels somnis
es tornaren eixam, quallaren el ferum
de la remor absurda i llepares vesànies.

Sols des de la tenebra feres propi l'albir
i no quedava lloc per a cap mort banal.
Morires, sí, però amb la certesa al puny
de viure com havies, i el dubte només resta
en esbrinar què fa que ens decidim.

Núria Garcia